

Środa, 15 lutego 2017 r.

P8_TA(2017)0041

Unia bankowa – sprawozdanie roczne za rok 2016**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 lutego 2017 r. w sprawie unii bankowej – sprawozdanie za rok 2016 (2016/2247(INI))**

(2018/C 252/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej z dnia 30 września 2015 r. zatytułowany „Plan działania na rzecz tworzenia unii rynków kapitałowych” (COM(2015)0468),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie bilansu obecnej sytuacji i przyszłych wyzwań związanych z regulacją usług finansowych w UE: wpływ unijnych ram dotyczących regulacji finansowych i unii rynków kapitałowych oraz dalsze działania na rzecz ich usprawnienia ⁽¹⁾,
- uwzględniając oświadczenie ze szczytu państw strefy euro z dnia 29 czerwca 2012 r., w którym ogłasza się zamiar przerwania „błędnego koła, w jakim znalazły banki i rządy” ⁽²⁾,
- uwzględniając pierwsze sprawozdanie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego z lipca 2016 r. dotyczące równoległego systemu bankowego w UE,
- uwzględniając raport Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MFW) z 2016 r. o stabilności finansowej na świecie,
- uwzględniając wyniki przeprowadzonych przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) testów warunków skrajnych, opublikowane w dniu 29 lipca 2016 r.,
- uwzględniając opublikowane we wrześniu 2016 r. wyniki analizy wdrożenia pakietu CRD IV – CRR / pakietu Bazylea III, przeprowadzonej przez EUNB w oparciu o dane z grudnia 2015 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady ECOFIN z dnia 17 czerwca 2016 r. w sprawie planu działania na rzecz dokończenia budowy unii bankowej,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 listopada 2015 r. zatytułowany „Droga do utworzenia unii bankowej” (COM(2015)0587),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi ⁽³⁾ (rozporządzenie w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego),
- uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego ⁽⁴⁾ (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0006.

⁽²⁾ http://www.consilium.europa.eu/pl/european-council/pdf/20120629-euro-area-summit-statement-pl_pdf

⁽³⁾ Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 141 z 14.5.2014, s. 1.

Środa, 15 lutego 2017 r.

- uwzględniając oświadczenie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego dotyczące priorytetów nadzoru na 2016 r.,
- uwzględniając raport roczny EBC z działalności nadzorczej za 2015 r., opublikowany w marcu 2016 r.⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne nr 29/2016 Europejskiego Trybunału Obrachunkowego na temat Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie EUNB z lipca 2016 r. w sprawie dynamiki i czynników powstawania ekspozycji zagrożonych w sektorze bankowym UE,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego z marca 2015 r. w sprawie regulacji dotyczących zaangażowania w dług państwowy,
- uwzględniając przyjęcie przez Radę Prezesów Europejskiego Banku Centralnego w dniu 4 października 2016 r. zasad umożliwiających zwiększenie przejrzystości przy opracowywaniu rozporządzeń EBC dotyczących europejskich statystyk i uwzględnienie praktyk Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w dziedzinie przejrzystości,
- uwzględniając przeprowadzone przez EBC konsultacje na temat projektu wytycznych dla banków z września 2016 r. w sprawie kredytów zagrożonych,
- uwzględniając wytyczne EBC w sprawie opcji i swobód uznania przewidzianych w prawie Unii,
- uwzględniając rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2016/445 z dnia 14 marca 2016 r. w sprawie wykonywania opcji i swobód uznania przewidzianych w prawie Unii⁽³⁾,
- uwzględniając toczące się dyskusje w ramach Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego, a w szczególności dokument konsultacyjny z marca 2016 r., zatytułowany „Reducing variation in credit risk-weighted assets – constraints on the use of internal model approaches” („Zmniejszenie wahań aktywów ważonych ryzykiem kredytowym – ograniczenia dla stosowania podejścia opartego na modelach wewnętrznych”),
- uwzględniając sprawozdanie EUNB z dnia 3 sierpnia 2016 r. w sprawie wymogów dotyczących wskaźnika dźwigni wynikających z art. 511 rozporządzenia w sprawie wymogów kapitałowych (CRR) (EBA-Op-2016-13),
- uwzględniając konkluzje Rady ECOFIN z dnia 12 lipca 2016 r. na temat finalizacji reform pokryzysowych wynikających z regulacji Bazylea,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie roli UE w ramach międzynarodowych instytucji i organów finansowych, walutowych i regulacyjnych⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 listopada 2016 r. w sprawie finalizacji pakietu Bazylea III⁽⁵⁾,
- uwzględniając prowadzone obecnie przez Komisję Europejską prace nad przeglądem rozporządzenia (UE) nr 575/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012⁽⁶⁾ (CRR), zwłaszcza w odniesieniu do przeglądu filaru 2 oraz opcji i swobód uznania,

⁽¹⁾ <https://www.bankingsupervision.europa.eu/ecb/pub/pdf/ssmar2015.pl.pdf>

⁽²⁾ „Jednolity Mechanizm Nadzorczy – dobry początek, lecz konieczne są dalsze usprawnienia”, http://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR16_29/SR_SSM_EN.pdf

⁽³⁾ Dz.U. L 78 z 24.3.2016, s. 60.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0108.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0439.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.

Środa, 15 lutego 2017 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającą ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012⁽¹⁾ (BRRD),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010⁽²⁾ (rozporządzenie SRM),
- uwzględniając sprawozdanie roczne Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) za rok 2015, przedstawione w lipcu 2016 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie stosowania od dnia 1 sierpnia 2013 r. reguł pomocy państwa w odniesieniu do środków wsparcia na rzecz banków w kontekście kryzysu finansowego (komunikat bankowy)⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 2016/1450 z dnia 23 maja 2016 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria dotyczące metody ustalania wysokości minimalnego wymogu w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych⁽⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Europejskiej z dnia 28 lipca 2016 r. w sprawie oceny przepisów dotyczących wynagrodzeń na podstawie dyrektywy 2013/36/UE i rozporządzenia (UE) nr 575/2013 (COM(2016)0510),
- uwzględniając podstawowe ustalenia Rady Stabilności Finansowej z listopada 2015 r. w sprawie całkowitej zdolności do pokrycia strat,
- uwzględniając dokument roboczy Banku Rozrachunków Międzynarodowych nr 558 z kwietnia 2016 r. zatytułowany „Why bank capital matters for monetary policy” („Dlaczego kapitał bankowy ma znaczenie dla polityki pieniężnej”),
- uwzględniając sprawozdanie okresowe EUNB z dnia 19 lipca 2016 r. w sprawie wdrożenia i kształtu uregulowań ramowych dotyczących minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych,
- uwzględniając dodatkowe sprawozdanie analityczne Komisji z października 2016 r. w sprawie skutków wniosku dotyczącego europejskiego systemu gwarantowania depozytów,
- uwzględniając sprawozdanie okresowe EUNB z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie wdrożenia i kształtu uregulowań ramowych dotyczących minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych,
- uwzględniając Umowę o przekazywaniu i uwspólnianiu składek na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności jej art. 16,
- uwzględniając protokół ustaleń z dnia 22 grudnia 2015 r. między Jednolitą Radą ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji a Europejskim Bankiem Centralnym w sprawie współpracy i wymiany informacji,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190.

⁽²⁾ Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 216 z 30.7.2013, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 237 z 3.9.2016, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149.

Środa, 15 lutego 2017 r.

- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 24 listopada 2015 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 806/2014 w celu ustanowienia europejskiego systemu gwarantowania depozytów (COM(2015)0586),
 - uwzględniając rozmaite wytyczne EUNB wydawane na mocy dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów, w szczególności sprawozdania końcowe na temat wytycznych z lutego 2016 r. dotyczących porozumień o współpracy między systemami gwarancji depozytów oraz wytycznych z maja 2016 r. dotyczących testów warunków skrajnych w systemach gwarancji depozytów,
 - uwzględniając oświadczenie Eurogrupy i ministrów ECOFIN z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie mechanizmów ochronnych jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji,
 - uwzględniając oświadczenie Rady z dnia 8 grudnia 2015 r. w sprawie unii bankowej oraz sposobów finansowania pomostowego jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji,
 - uwzględniając Protokół nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej,
 - uwzględniając Protokół nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0019/2017),
- A. mając na uwadze, że utworzenie unii bankowej (UB) jest niezbędnym składnikiem unii walutowej i podstawowym elementem rzeczywistej unii gospodarczej i walutowej (UGW); mając na uwadze, że konieczne są dalsze działania, ponieważ unia bankowa będzie niepełna bez fiskalnego mechanizmu ochronnego i trzeciego filaru, jakim jest europejski system gwarantowania/reasekuracji depozytów, będący obecnie przedmiotem debaty na szczycie komisji; mając na uwadze, że ukończona unia bankowa znacząco przyczyni się do wyeliminowania zależności od ryzyka związanego z niewypłacalnością państwa;
- B. mając na uwadze, że Europejski Bank Centralny (EBC) może w określonych okolicznościach znaleźć się w konflikcie interesów ze względu na jego podwójną rolę jako organu polityki pieniężnej i organu nadzoru bankowego;
- C. mając na uwadze, że w ostatnich latach współczynniki kapitałowe i wskaźniki płynnościowe banków UE generalnie stale się poprawiały; mając na uwadze, że wciąż istnieją jednak zagrożenia dla stabilności finansowej; mając na uwadze, że obecna sytuacja wymaga ostrożności przy wprowadzaniu szeroko zakrojonych zmian regulacyjnych, zwłaszcza w odniesieniu do warunków finansowania gospodarki realnej;
- D. mając na uwadze, że właściwe uporządkowanie bilansów banków po kryzysie opóźnia się, co wciąż hamuje wzrost gospodarczy;
- E. mając na uwadze, że rolą europejskich instytucji nie jest zapewnienie rentowności sektora bankowego;
- F. mając na uwadze, że celem nowego systemu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który wszedł w życie w styczniu 2016 r., jest zmiana paradygmatu z ratowania na umorzenie lub konwersję długu; mając na uwadze, że uczestnicy rynku wciąż muszą dostosować się do nowego systemu;
- G. mając na uwadze, że członkostwo w unii bankowej jest otwarte dla państw członkowskich, które jeszcze nie przyjęły euro;
- H. mając na uwadze, że wszystkie państwa członkowskie, które przyjęły walutę euro, tworzą unię bankową; mając na uwadze, że euro jest walutą Unii Europejskiej; mając na uwadze, że wszystkie państwa członkowskie, z wyjątkiem tych objętych derogacją, są zobowiązane do przystąpienia do strefy euro, a tym samym do przystąpienia do unii bankowej;

Środa, 15 lutego 2017 r.

- I. mając na uwadze, że przejrzystość i rozliczalność Komisji wobec Parlamentu Europejskiego ma kluczowe znaczenie; mając na uwadze, że oznacza to podejmowanie przez Komisję stosownych działań w odpowiedzi na zalecenia Parlamentu oraz należytą ocenę i odpowiednie monitorowanie tych działań przez Parlament;
- J. mając na uwadze, że nasze działania na rzecz tworzenia unii rynków kapitałowych nie powinny zmniejszać presji na ukończenie prac nad unią bankową, która jest nadal warunkiem wstępnym zapewnienia stabilności finansowej w Unii Europejskiej, której funkcjonowanie jest zależne od działalności banków;
- K. mając na uwadze, że według najnowszych danych szacunkowa wartość wszystkich kredytów zagrożonych w strefie euro wynosi 1 132 mld EUR ⁽¹⁾;

Nadzór

1. jest zaniepokojony wysokim poziomem kredytów zagrożonych – na podstawie danych EBC według stanu na kwiecień 2016 r. banki w strefie euro posiadały 1 014 mld EUR w takich kredytach; uważa, że zmniejszenie tego poziomu jest niezmiernie ważne; z zadowoleniem przyjmuje podejmowane już teraz działania zmierzające do zmniejszenia poziomu kredytów zagrożonych w niektórych państwach członkowskich; zwraca jednak uwagę, że do tej pory kwestią tą zajmowano się głównie na szczeblu krajowym; uważa, że problem ten należy rozwiązać jak najszybciej, zdaje sobie jednak sprawę, że ostateczne jego rozwiązanie wymaga czasu; uważa, że każde proponowane rozwiązanie powinno uwzględniać źródło kredytów zagrożonych, wpływ na zdolności banków do kredytowania gospodarki realnej oraz potrzebę stworzenia pierwotnego i wtórnego rynku kredytów zagrożonych, na przykład w formie bezpiecznej i przejrzystej sekurytyzacji z udziałem zarówno Unii, jak i organów krajowych; zaleca, aby Komisja pomagała państwom członkowskim między innymi w tworzeniu specjalnych podmiotów zarządzania aktywami („złych banków”) i we wzmacnianiu nadzoru; ponownie przypomina w tym kontekście o znaczeniu możliwości sprzedaży kredytów zagrożonych w celu uwolnienia kapitału, co jest szczególnie istotne w odniesieniu do kredytów bankowych dla MŚP; z zadowoleniem przyjmuje prowadzone przez EBC konsultacje w sprawie projektu wytycznych dla banków w sprawie kredytów zagrożonych, uważa jednak, że jest to jedynie pierwszy krok i należy poczynić bardziej znaczące postępy w tym zakresie; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący niewypłacalności i restrukturyzacji, w tym wczesnej restrukturyzacji i drugiej szansy, w ramach unii rynków kapitałowych; wzywa państwa członkowskie, aby w oczekiwaniu na przyjęcie tego wniosku i w celu jego uzupełnienia poprawiły swoje odnośne prawodawstwo, zwłaszcza jeżeli chodzi o długość procedur odzyskiwania należności, funkcjonowanie systemów sądownictwa oraz – mówiąc bardziej ogólnie – ramy prawne dotyczące restrukturyzacji długu, a także aby wdrożyły niezbędne zrównoważone reformy strukturalne mające na celu ożywienie gospodarki, a tym samym zaradzenie problemowi kredytów zagrożonych; odnotowuje, że według Banku Rozrachunków Międzynarodowych niektóre banki w strefie euro osłabiły fundusze własne, wypłacając znaczące dywidendy, czasami przekraczające poziom zysków zatrzymanych, w latach kryzysu; uważa, że pozycja kapitałowa banków może zostać wzmocniona przez ograniczenie wypłaty dywidend i pozyskanie świeżego kapitału;
2. zachęca wszystkie państwa członkowskie, które do tej pory nie przyjęły euro, by podjęły wszelkie działania konieczne do przystąpienia do strefy euro lub przystąpiły do unii bankowej, aby stopniowo dostosowywać unię bankową do całego rynku wewnętrznego;
3. wyraża zaniepokojenie utrzymującą się niestabilnością sektora bankowego w Europie, co podkreślono między innymi w raporcie MFV o stabilności finansowej na świecie z 2016 r., w którym stwierdzono, że nawet w przypadku cyklicznego ożywienia gospodarki w Europie utrzyma się wysoki odsetek banków, które są słabe i borykają się z problemami; zwraca uwagę na niską rentowność szeregu instytucji w strefie euro; zwraca uwagę, że sytuację tę można wyjaśnić między innymi dużą liczbą kredytów zagrożonych, poziomem stóp procentowych oraz możliwymi problemami po stronie popytu; popiera apel MFV o wprowadzenie zasadniczych zmian w modelach biznesowych banków i strukturze systemu w celu zapewnienia zdrowego europejskiego systemu bankowego;
4. uważa, że istnieją zagrożenia związane z długiem publicznym; odnotowuje również, że w niektórych państwach członkowskich instytucje finansowe dokonały nadmiernych inwestycji w obligacje skarbowe ich państw, co prowadzi do przeinwestowania w instrumenty krajowe w momencie, w którym jednym z głównych celów unii bankowej jest przerwanie powiązań między bankami a państwami; podkreśla, że odpowiednie podejście ostrożnościowe do długu publicznego może stworzyć zachęty dla banków do lepszego zarządzania swoją ekspozycją na dług państwowy; zwraca jednak uwagę, że obligacje skarbowe odgrywają bardzo ważną rolę jako źródło wysokiej jakości płynnego zabezpieczenia i jako instrument polityki pieniężnej, oraz że zmiana podejścia ostrożnościowego do obligacji skarbowych może mieć znaczące konsekwencje zarówno dla sektora finansowego, jak i dla sektora publicznego, zwłaszcza w przypadku niezastosowania podejścia stopniowego, co wymaga uważnej analizy zalet i wad przeglądu obecnych ram przed przedstawieniem jakiegokolwiek propozycji; zwraca uwagę na różne strategie polityczne przedstawione w sprawozdaniu grupy wysokiego

⁽¹⁾ 5. niezależna roczna analiza wzrostu gospodarczego na 2017 r., 23 listopada 2016 r.

Środa, 15 lutego 2017 r.

szczebla ds. podejścia ostrożnościowego do zaangażowania w dług państwowy, omawianym na nieformalnym posiedzeniu ECOFIN w dniu 22 kwietnia 2016 r.; uważa, że unijne ramy regulacyjne powinny być zgodne z normą międzynarodową; oczekuje w związku z tym z ogromnym zainteresowaniem na wyniki prac Rady Stabilności Finansowej dotyczące długu publicznego, które zapewnią wytyczne dla przyszłych decyzji; uważa, że europejskie uregulowania ramowe powinny umożliwić stosowanie dyscypliny rynkowej w celu zapewnienia zrównoważonych strategii politycznych oraz wysokiej jakości aktywów płynnych dla sektora finansowego i bezpiecznych zobowiązań dla rządów; podkreśla, że obok refleksji na temat długu publicznego należy zastanowić się nad konwergencją szerszego zakresu kwestii ekonomicznych, nad zasadami pomocy państwa oraz nad zagrożeniami, takimi jak naruszenia, w tym przestępstwa finansowe;

5. uważa, że deponenci, inwestorzy i organy nadzorcze muszą zająć się kwestią nadmiernego zróżnicowania wagi ryzyka stosowanych do aktywów ważonych ryzykiem tej samej kategorii między instytucjami; przypomina, że obecne zasady dotyczące wykorzystywania modeli wewnętrznych zapewniają bankom duży stopień elastyczności i dodają warstwę modelowania ryzyka z perspektywy nadzorczej; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje podjęte przez EUNB działania na rzecz harmonizacji kluczowych założeń i parametrów, których dywergencję uznano za jedną z głównych przyczyn zróżnicowania, a także działania podjęte przez nadzór bankowy EBC w ramach ukierunkowanego przeglądu modeli wewnętrznych (projektu TRIM), mające na celu ocenę i potwierdzenie adekwatności i odpowiedniości modeli wewnętrznych; zachęca do dalszych postępów w tym zakresie; oczekuje na wyniki międzynarodowych prac mających na celu usprawnienie korzystania z modeli wewnętrznych w przypadku ryzyka operacyjnego oraz kredytowania przedsiębiorstw, innych instytucji finansowych oraz banków specjalizujących się w finansowaniu i papierach wartościowych, aby przywrócić wiarygodność modeli wewnętrznych i zagwarantować, że będą koncentrować się na obszarach, w których przynoszą wartość dodaną; z zadowoleniem przyjmuje również wprowadzenie wskaźnika dźwigni, który ma działać jako solidny mechanizm ochronny, w szczególności dla światowych instytucji finansowych o znaczeniu systemowym; podkreśla, że potrzebne jest standardowe podejście, które będzie bardziej wrażliwe na ryzyko, aby zapewnić poszanowanie zasady „takie samo ryzyko, takie same reguły”; apeluje do organów nadzoru finansowego, aby dopuszczały nowe modele wewnętrzne wyłącznie w przypadku, gdy nie prowadzą one do znacząco niższych wag ryzyka; ponownie podkreśla wnioski zawarte w rezolucji z dnia 23 listopada 2016 r. w sprawie finalizacji pakietu Bazylea III; przypomina w szczególności, że planowane zmiany regulacyjne nie powinny prowadzić do ogólnego zwiększenia wymogów kapitałowych ani osłabienia zdolności banków do finansowania gospodarki realnej, zwłaszcza MŚP; podkreśla, że działania międzynarodowe powinny przestrzegać zasady proporcjonalności; przypomina, że bardzo ważne jest, aby w sposób nieuzasadniony nie szkodzić modelowi bankowemu UE oraz aby unikać nierównego traktowania banków unijnych i międzynarodowych; wzywa Komisję do zadbania o to, by przy opracowywaniu nowych standardów międzynarodowych w tym obszarze uwzględniono specyfikę europejską, a także do należytego uwzględnienia zasady proporcjonalności i istnienia różnych modeli bankowych przy ocenie skutków przyszłego prawodawstwa wdrażającego normy uzgodnione na szczeblu międzynarodowym;

6. podkreśla, że niezawodny dostęp do finansowania i racjonalna alokacja kapitału w europejskim modelu finansowania opartym na bankach zależą w dużej mierze od solidnych bilansów i prawidłowej kapitalizacji, czego nie zapewniono po kryzysie i nadal nie zapewnia się w jednakowym stopniu w całej Unii, tym samym hamując wzrost gospodarczy;

7. podkreśla, że europejski sektor bankowy odgrywa kluczową rolę w finansowaniu gospodarki europejskiej i jest wspierany przez silny system nadzoru; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dotyczący utrzymania współczynnika wsparcia MŚP w nadchodzącej rewizji CRD/CRR oraz zwiększenia go ponad obecny próg;

8. podkreśla, że należy jak najściślej stosować się do wytycznych wydawanych przez fora międzynarodowe, aby uniknąć ryzyka fragmentacji regulacyjnej w odniesieniu do regulowania i nadzorowania dużych banków działających w skali międzynarodowej, przy czym nie powinno to uniemożliwiać krytycznego podejścia w stosownych przypadkach ani wykluczać celowego odstąpienia od standardów międzynarodowych w przypadku niedostatecznego uwzględnienia cech charakterystycznych systemu europejskiego; przypomina wnioski zawarte w rezolucji z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie roli UE w ramach międzynarodowych instytucji i organów finansowych, walutowych i regulacyjnych; podkreśla w szczególności ważną rolę Komisji, EBC i EUNB, jeżeli chodzi o zaangażowanie w działania Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego oraz dostarczanie Parlamentowi i Radzie przejrzystych i kompleksowych aktualnych informacji na temat rozwoju dyskusji w ramach Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego; uważa, że UE powinna dążyć do posiadania właściwej reprezentacji w Bazylejskim Komitecie Nadzoru Bankowego, zwłaszcza w odniesieniu do strefy euro;

Środa, 15 lutego 2017 r.

wzywa do większego wyeksponowania tej roli podczas posiedzeń Rady ECOFIN, jak również do zwiększenia odpowiedzialności wobec Komisji Gospodarczej i Monetarnej Parlamentu Europejskiego; podkreśla, że Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego i inne fora powinny promować równe warunki działania na poziomie światowym nie dzięki pogłębieniu, lecz dzięki ograniczaniu różnic między jurysdykcjami;

9. zwraca uwagę na zagrożenia, w tym zagrożenia systemowe, związane z gwałtownie rozwijającym się równoległym systemem bankowym, na co wskazano w sprawozdaniu dotyczącym równoległego systemu bankowego w UE z 2016 r.; nalega, aby wszelkim działaniom w zakresie regulacji sektora bankowego towarzyszyły odpowiednie regulacje dotyczące równoległego systemu bankowego; apeluje w związku z tym o skoordynowane działania, aby zapewnić uczciwą konkurencję i stabilność finansową;

10. podkreśla potrzebę kompleksowego postrzegania łącznego wpływu różnych zmian w otoczeniu regulacyjnym, niezależnie od tego, czy dotyczą standardów w zakresie nadzoru, absorpcji strat, restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, czy standardów rachunkowości;

11. podkreśla, że krajowe opcje i swobody uznania utrudniają stworzenie równych warunków działania między państwami członkowskimi i porównywalność publicznej sprawozdawczości finansowej banków; z zadowoleniem zauważa, że ostatnio zaproponowane zmiany do CRR dają szansę na to, aby wyeliminować lub ograniczyć wykorzystanie tych opcji i swobód na poziomie Unii w celu likwidacji istniejących barier i obecnej segmentacji, a także aby utrzymać tylko te opcje i swobody, które są bezwzględnie konieczne ze względu na różnorodność modeli bankowych; zwraca uwagę, że szansę tę należy w pełni wykorzystać; z zadowoleniem przyjmuje wytyczne EBC oraz rozporządzenie harmonizujące wykonywanie niektórych z tych opcji i swobód w unii bankowej; przypomina jednak, że EBC, prowadząc prace nad ograniczeniem opcji i swobód uznania, musi działać ściśle w ramach swoich kompetencji; podkreśla, że działania na rzecz pogłębienia jednolitego zbioru przepisów mają kluczowe znaczenie, i podkreśla potrzebę ulepszenia obowiązujących, zmienianych i nowych przepisów, które się nawzajem pokrywają i przeplatają; wzywa EBC do pełnego upublicznienia instrukcji nadzoru, określającej wspólne procesy, procedury i metody prowadzenia procesu przeglądu nadzorczego w całej strefie euro;

12. podkreśla, że od czasu utworzenia Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego wszyscy członkowie Rady ds. Nadzoru – poprzez styczność z różnymi modelami biznesowymi i podmiotami różnej wielkości – przechodzą naturalny proces uczenia się, który należy wspierać i przyspieszać;

13. z zadowoleniem przyjmuje wyjaśnienia dotyczące celów filaru 2 oraz jego miejsca w hierarchii wymogów kapitałowych, które zaproponowano w poprawkach do dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych; zwraca uwagę, że korzystanie z wytycznych kapitałowych zapewnia równowagę między troską o stabilność finansową a potrzebą pozostawienia przestrzeni dla oceny ze strony organów nadzoru i analiz poszczególnych przypadków; zachęca EBC do wyjaśnienia kryteriów, na których opierają się wytyczne filaru 2; przypomina, że te wytyczne nie ograniczają maksymalnej kwoty podlegającej wypłacie (MDA), w związku z czym kwota ta nie powinna być ujawniana; uważa, że korzystanie z wytycznych kapitałowych nie powinno to prowadzić do wyraźnego ograniczenia wymogów filaru 2; uważa, że potrzebna jest większa konwergencja praktyk nadzorczych w odniesieniu do struktury funduszy własnych, aby uwzględnić wymogi i wytyczne filaru 2; wyraża zadowolenie, że kwestia ta została poruszona w proponowanych zmianach do CRD;

14. podkreśla ryzyko wynikające z utrzymywania aktywów poziomu 3, w tym instrumentów pochodnych, a w szczególności z trudności w ich wycenie; zauważa, że należy zmniejszyć to ryzyko, co wymaga stopniowej redukcji stanu posiadania tych aktywów; apeluje do Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego, aby uczynił tę kwestię jednym z priorytetów w dziedzinie nadzoru oraz aby zorganizował wraz z EUNB ilościowy test warunków skrajnych w tym zakresie;

15. ponownie przypomina o potrzebie zapewnienia większej przejrzystości pełnego zestawu praktyk nadzorczych, w szczególności w cyklu przeglądu i oceny nadzorczej; zwraca się do EBC o opublikowanie wskaźników i mierników efektywności, aby wykazać skuteczność w zakresie nadzoru i zwiększyć jego zewnętrzną rozliczalność; ponawia swój apel o zwiększenie przejrzystości w odniesieniu do decyzji i uzasadnień w ramach filaru 2; wzywa EBC do opublikowania wspólnych standardów nadzorczych;

16. zwraca uwagę na zagrożenia związane z instytucjami finansowymi, które są „zbyt duże, by upaść”, „zbyt wzajemnie powiązane, by upaść” i „zbyt złożone, by dokonać ich restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji”; zauważa, że uzgodniono zestaw środków politycznych opracowanych na szczeblu międzynarodowym w celu wyeliminowania tych zagrożeń (w szczególności są to: całkowita zdolność do pokrycia strat, centralne rozliczanie instrumentów pochodnych, narzut z tytułu współczynnika kapitałowego i wskaźnika dźwigni dla globalnych banków o znaczeniu systemowym); jest zdeterminowany podjąć szybkie działania w celu wdrożenia w Unii odnośnych wniosków legislacyjnych, a tym samym dalszego zmniejszenia zagrożeń związanych z instytucjami, które są „zbyt duże, by upaść”; przypomina wypowiedź przewodniczącego Rady Stabilności Finansowej Marka Carneya, że porozumienie w sprawie wniosków dotyczących wspólnego standardu międzynarodowego dotyczącego całkowitej zdolności do pokrycia strat dla banków globalnych

Środa, 15 lutego 2017 r.

o znaczeniu systemowym jest przełomem w rozwiązaniu problemu banków „zbyt dużych, by upaść”; zwraca również uwagę, że skuteczny mechanizm umorzenia lub konwersji długu oraz zastosowanie odpowiedniego poziomu MREL stanowią ważny element środków regulacyjnych mających na celu rozwiązanie tego problemu i umożliwienie globalnym bankom o znaczeniu systemowym restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji bez angażowania dotacji publicznych i bez zakłócania całego systemu finansowego;

17. podkreśla ograniczenia obowiązującej metody przeprowadzania testów warunków skrajnych; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje działania EUNB i EBC mające na celu udoskonalenie ram przeprowadzania testów warunków skrajnych; uważa jednak, że należy uczynić więcej, aby lepiej odzwierciedlić możliwość wystąpienia i realia rzeczywistych sytuacji kryzysowych, między innymi poprzez lepsze uwzględnienie w stosowanej metodzie elementów bardziej dynamicznych, takich jak efekt domina; uważa, że brak przejrzystości charakteryzujący własne testy warunków skrajnych stosowane przez EBC świadczy o niepewności w praktykach nadzorczych; apeluje do EBC o opublikowanie wyników przeprowadzonych przez siebie testów warunków skrajnych, aby zwiększyć zaufanie rynku;

18. uważa, że w przypadku, gdy właściwe organy krajowe odrzucą żądanie uwzględnienia specjalnych okoliczności w teście warunków skrajnych, fakt ten powinien zostać zgłoszony do EUNB i Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego, aby zapewnić równe warunki działania;

19. z zadowoleniem przyjmuje postępy w zakresie przygotowań dotyczących możliwości delegowania pewnych uprawnień w obszarze podejmowania decyzji dotyczących kompetencji i reputacji; niemniej jednak zwraca uwagę, że potrzebna jest zmiana przepisów, aby umożliwić częstsze i łatwiejsze delegowanie uprawnień decyzyjnych w pewnych rutynowych kwestiach przez Radę ds. Nadzoru odpowiednim urzędnikom; z zadowoleniem przyjąłby taką zmianę, która przyczyni się do zwiększenia efektywności i skuteczności nadzoru bankowego EBC; wzywa EBC do określenia zadań i ram prawnych w zakresie delegowania uprawnień decyzyjnych;

20. zwraca uwagę na sprawozdanie Europejskiego Trybunału Obrachunkowego (ETO) w sprawie funkcjonowania Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego; zwraca uwagę na wnioski dotyczące niedostatecznego poziomu zatrudnienia; wzywa właściwe organy krajowe i państwa członkowskie do zapewniania EBC wszelkich niezbędnych zasobów ludzkich i danych ekonomicznych, aby mógł on wykonywać swoje zadania, zwłaszcza w odniesieniu do kontroli na miejscu; wzywa EBC do zmiany rozporządzenia ramowego w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego, aby sformalizować zobowiązania po stronie uczestniczących właściwych organów krajowych oraz wdrożyć opartą na analizie ryzyka metodę określania docelowej liczby pracowników oraz zestawu umiejętności dla wspólnych zespołów nadzorczych; jest zdania, że nadzór byłby bardziej niezależny, gdyby bardziej zaangażować personel EBC, a w mniejszym stopniu polegać na pracownikach właściwych organów krajowych, a także gdyby wykorzystywać personel właściwego organu jednego państwa członkowskiego do nadzorowania instytucji w innym państwie członkowskim, co przyczyniłoby się również do skutecznego przeciwdziałania ryzyku zwłoki w podejmowaniu decyzji nadzorczych; z zadowoleniem przyjmuje współpracę EBC z Parlamentem Europejskim w zakresie warunków pracy personelu; wzywa EBC do wspierania dobrego środowiska pracy, które wspiera zawodową spójność w ramach tej instytucji; przypomina o potencjalnym konflikcie interesów związanym z równoległym wykonywaniem zadań nadzorczych i zadań polityki pieniężnej i podkreśla potrzebę ścisłego rozgraniczenia obu funkcji; apeluje do EBC o przeprowadzenie analizy ryzyka dotyczącej możliwego konfliktu interesów oraz o zapewnienie oddzielnych procesów sprawozdawczości w odniesieniu do konkretnych zasobów nadzorczych; jest zdania, że rozdzielenie polityki pieniężnej i działalności nadzorczej stanowi centralną zasadę, jednak nie powinno wykluczać możliwości uzyskiwania oszczędności dzięki współdzieleniu usług, pod warunkiem że takie usługi nie są kluczowe z punktu widzenia kształtowania polityki oraz że ustanowione są odpowiednie gwarancje; wzywa EBC do przeprowadzania konsultacji publicznych przy opracowywaniu środków quasi-legislacyjnych, aby zwiększyć jego rozliczalność;

21. podkreśla, że od czasu utworzenia Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego Unia Europejska ma większy niż wcześniej wpływ na arenie międzynarodowej;

22. podkreśla, że rozdzielenie zadań w zakresie nadzoru od funkcji polityki pieniężnej powinno umożliwić Jednolitemu Mechanizmowi Nadzorczemu zajmowanie niezależnego stanowiska we wszystkich istotnych kwestiach, w tym na temat potencjalnego wpływu celów w zakresie stóp procentowych EBC na sytuację finansową banków objętych nadzorem;

23. podziela opinię ETO, że od czasu ustanowienia Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego pojawiła się luka w zakresie kontroli; jest zaniepokojony, że wskutek ograniczeń narzuconych przez EBC w zakresie dostępu ETO do dokumentów kilka istotnych obszarów nie zostało poddanych kontroli; wzywa EBC do pełnej współpracy z ETO, aby umożliwić mu wykonywanie swoich obowiązków, a tym samym zwiększyć rozliczalność EBC;

Środa, 15 lutego 2017 r.

24. przypomina, że w regulacjach oraz przy sprawowaniu nadzoru należy znaleźć równowagę między potrzebą zachowania zasady proporcjonalności a potrzebą zapewnienia spójnego podejścia; odnotowuje w tym kontekście zmiany dotyczące wymogów sprawozdawczych i wymogów w zakresie wynagrodzeń przedstawione we wniosku Komisji dotyczącym zmiany dyrektywy 2013/36/UE; wzywa Komisję do nadania priorytetowego znaczenia pracom nad pakietem dla małej bankowości (ang. small banking box), a także do rozszerzenia tych prac o ocenę możliwości wprowadzenia w przyszłości ram prawnych zawierających mniej skomplikowane i bardziej odpowiednie i proporcjonalne wymogi ostrożnościowe dostosowane do różnych rodzajów modeli bankowych; podkreśla, że wszystkie banki powinny podlegać nadzorowi na odpowiednim poziomie; przypomina, że właściwy nadzór ma kluczowe znaczenie dla monitorowania wszelkich rodzajów ryzyka niezależnie od wielkości banku; uznaje podział ról i kompetencji między Jednolitą Radą ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego i innymi organami w ramach Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego, podkreślając przy tym znaczenie skutecznej współpracy; dostrzega potrzebę pokonania problemu nagromadzenia nakładających się na siebie wymogów sprawozdawczych i krajowych interpretacji przepisów europejskich na wspólnym rynku; popiera dotychczasowe działania usprawniające, np. ideę europejskich ram sprawozdawczości, i zachęca do dalszych wysiłków w tym kierunku, aby unikać podwójnej sprawozdawczości i zbędnych dodatkowych kosztów regulacji; wzywa Komisję, aby zajęła się tą kwestią w odpowiednim czasie, na bazie konkluzji wyciągniętych z informacji przekazanych w wyniku zaproszenia do zgłaszania uwag, na przykład za pomocą wniosku dotyczącego wspólnej procedury jednostkowej i skonsolidowanej sprawozdawczości do celów nadzoru; apeluje również o terminowe ogłoszenie wymogów w zakresie sprawozdawczości doraźnej i stałej, aby zapewnić wysoką jakość danych i bezpieczeństwo planowania;

25. zwraca uwagę na fakt, że nie można określić bezpieczeństwa i kondycji banku na podstawie oceny w danym momencie samego bilansu banku, ponieważ na sytuację w tym zakresie wpływają dynamiczne interakcje między bankiem a rynkami i różne elementy w całej gospodarce; podkreśla w związku z tym, że solidne ramy stabilności finansowej i wzrostu powinny być kompleksowe i wyważone, aby uwzględniać dynamiczne praktyki nadzorcze, a nie skupiać się tylko na statycznych regulacjach odnoszących się głównie do aspektów ilościowych;

26. zwraca uwagę na podział zadań między EBC i EUNB; podkreśla, że EBC nie powinien stać się podmiotem ustanawiającym de facto standardy dla banków nieobjętych Jednolitym Mechanizmem Nadzorczym;

27. odnotowuje, że dnia 18 maja 2016 r. Rada Prezesów EBC przyjęła rozporządzenie w sprawie zbierania danych granularnych dotyczących ekspozycji kredytowych i ryzyka kredytowego (AnaCredit); wzywa EBC, by pozostawił krajowym bankom centralnym jak największą swobodę działania przy wdrażaniu AnaCredit;

28. wzywa EBC, by rozpoczął prace nad ewentualnymi kolejnymi poziomami bazy AnaCredit wyłącznie po konsultacjach społecznych, przy całkowitym zaangażowaniu Parlamentu Europejskiego i przy szczególnym uwzględnieniu zasady proporcjonalności;

29. ponownie podkreśla znaczenie silnych i dobrze funkcjonujących systemów informatycznych odpowiadających potrzebom funkcji nadzorczych Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego oraz kwestiom bezpieczeństwa; ubolewa nad ostatnimi doniesieniami na temat utrzymujących się niedociągnięć systemu informatycznego;

30. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie krajowych rad ds. ryzyka systemowego, podkreśla jednak, że utworzenie unii bankowej zwiększa potrzebę wzmocnienia polityki makroostrożnościowej na szczeblu europejskim, aby odpowiednio reagować na ewentualne transgraniczne skutki uboczne ryzyka systemowego; zachęca Komisję do zaproponowania spójnego i skutecznego nadzoru makroostrożnościowego w ramach całościowego przeglądu ram makroostrożnościowych w 2017 r.; apeluje do Komisji, aby wykazała się szczególną ambicją w działaniach na rzecz zwiększenia zdolności instytucjonalnych i analitycznych ERRS do oceny zagrożeń i słabości w sektorze bankowym i poza nim, a także do podejmowania odpowiednich interwencji; uważa, że instrumenty oparte na zadłużeniu (takie jak wskaźniki LTV i DSTI) powinny zostać włączone do prawodawstwa europejskiego, aby zapewnić harmonizację w wykorzystywaniu tych dodatkowych rodzajów instrumentów makroostrożnościowych; podkreśla konieczność zmniejszenia złożoności instytucjonalnej i długotrwałego charakteru procesów w odniesieniu do interakcji między ERRS, EBC/Jednolitym Mechanizmem Nadzorczym a organami krajowymi oraz między właściwymi i wyznaczonymi organami krajowymi w obszarze nadzoru makroostrożnościowego; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście dotychczasowe postępy w zakresie koordynacji transgranicznej w ramach zalecenia ERRS w sprawie dobrowolnej wzajemności; ponawia swój apel o wyjaśnienie powiązań między ramami makroostrożnościowymi a istniejącymi instrumentami mikroostrożnościowymi, aby zapewnić skuteczną interakcję między instrumentami polityki makroostrożnościowej i mikroostrożnościowej; wyraża zaniepokojenie słabościami w sektorze nieruchomości wskazanymi przez ERRS; zwraca uwagę, że EUNB wciąż nie przedstawił regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów kapitałowych dla ekspozycji hipotecznych przewidzianych w art. 124 ust. 4 lit b) i art. 164 ust. 6 CRR; zwraca uwagę, że jak dotąd tylko niewielka liczba członków Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego uruchomiła lub planuje uruchomić bufory ogólnego ryzyka systemowego oraz antycykliczny bufor kapitałowy; zauważa, że EBC do tej pory nie wykorzystał w pełni swoich uprawnień nadzorczych

Środa, 15 lutego 2017 r.

przez wspieranie przyjmowania makroostrożnościowych instrumentów nadzorczych przez organy krajowe;

31. zauważa, że w świetle wyników referendum w sprawie członkostwa Wielkiej Brytanii w UE konieczne stało się przeprowadzenie oceny całego Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF), w tym zasad głosowania w europejskich urzędach nadzoru, zwłaszcza mechanizmu podwójnej większości, o którym mowa w art. 44 ust. 1 rozporządzenia ustanawiającego EUNB; podkreśla, że ewentualne negocjacje w następstwie referendum nie powinny prowadzić do powstania nierównych warunków działania dla instytucji finansowych z UE i spoza UE i nie powinny być wykorzystywane do propagowania deregulacji w sektorze finansowym;

32. z zadowoleniem przyjmuje doskonałą pracę wspólnych zespołów nadzorczych, które są dobrym przykładem współpracy i zdobywania wiedzy w Europie; podkreśla, że proponowane wykorzystywanie w przyszłości systemu rotacyjnego w organizacji wspólnych zespołów nadzorczych powinno zagwarantować obiektywny nadzór, przy czym należy pamiętać o tym, że proces zdobywania wiedzy w tej bardzo złożonej dziedzinie specjalizacji jest długotrwały;

33. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że unia bankowa w znacznym stopniu wyeliminowała problem związany z państwami pochodzenia i państwami przyjmującymi w kontekście nadzoru przez wyznaczenie jednego organu nadzorczego i znacznie ulepszoną wymianę informacji między organami nadzorczymi, co umożliwia bardziej kompleksowy nadzór transgranicznych grup bankowych; podkreśla, że ze względu na niepełne ukończenie unii bankowej przegląd CRR dotyczący zwolnień z wymogów płynnościowych i kapitałowych powinien odpowiednio uwzględniać problemy związane z ochroną konsumentów w krajach przyjmujących;

34. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę EBC dotyczącą zobowiązania banków objętych nadzorem do zgłaszania znaczących cyberataków w ramach usługi powiadomień w czasie rzeczywistym, a także kontrole przeprowadzane na miejscu przez Jednolity Mechanizm Nadzorczy w celu nadzorowania cyberbezpieczeństwa; wzywa do ustanowienia ram prawnych, które ułatwią międzybankową wymianę danych szczególnie chronionych, które są istotne dla zapobiegania cyberatakami;

35. podkreśla kluczową rolę cyberbezpieczeństwa usług bankowych i potrzebę zachęcania instytucji finansowych, aby były bardzo ambitne, jeśli chodzi o ochronę danych konsumentów i gwarantowanie cyberbezpieczeństwa;

36. zauważa, że Jednolitemu Mechanizmowi Nadzorczemu przydzielono zadanie sprawowania europejskiego nadzoru bankowego w celu zapewnienia przestrzegania zasad ostrożnościowych UE oraz zapewnienia stabilności finansowej, podczas gdy inne zadania nadzorcze mające oczywiste skutki zewnętrzne w wymiarze europejskim pozostały w gestii krajowych organów nadzorczych; podkreśla w tym kontekście, że Jednolity Mechanizm Nadzorczy powinien mieć uprawnienia kontrolne w odniesieniu do działań krajowych organów nadzoru bankowego dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy; podkreśla, że EUNB powinien również otrzymać dodatkowe uprawnienia w obszarze przeciwdziałania praniu pieniędzy, w tym uprawnienia do przeprowadzania ocen na miejscu we właściwych organach państw członkowskich, zwracania się o przedstawienie wszelkich informacji, które są istotne dla oceny zgodności, wydawania zaleceń dotyczących działań naprawczych, podawania tych zaleceń do publicznej wiadomości oraz podejmowania działań, które są niezbędne dla zapewnienia skutecznego wdrożenia zaleceń;

37. ponawia swój apel do EUNB o egzekwowanie i wzmocnienie ram ochrony konsumentów w obszarze usług bankowych zgodnie ze swoim mandatem, w uzupełnieniu do nadzoru ostrożnościowego Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego;

Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja

38. przypomina, że przy rozwiązywaniu przyszłych kryzysów bankowych należy przestrzegać zasad dotyczących pomocy państwa oraz że stosowane na zasadzie wyjątku nadzwyczajne wsparcie publiczne musi mieć charakter zarówno zapobiegawczy, jak i tymczasowy, i nie może być wykorzystywane w celu bilansowania strat, które instytucja poniosła lub które może ponieść w niedalekiej przyszłości; apeluje o określenie efektywnych procedur współdziałania Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) i Komisji do celów podejmowania decyzji na wypadek restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zwłaszcza w zakresie ram czasowych; jest zdania, że elastyczność zapewniana przez obecne uregulowania ramowe powinna być doprecyzowana i lepiej wykorzystywana w konkretnych sytuacjach, nie utrudniając rzeczywistej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji niewypłacalnych banków, zwłaszcza w przypadku środków zapobiegawczych i alternatywnych związanych z wykorzystaniem funduszy w ramach systemu gwarancji depozytów przewidzianych w art. 11 ust. 3 i 6 dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów; wzywa w związku z tym Komisję Europejską do przemyślenia swojej interpretacji odnośnych zasad pomocy państwa w celu zadbania o to, aby środki zapobiegawcze i alternatywne przewidziane przez prawodawcę unijnego w dyrektywie w sprawie systemów gwarancji depozytów mogły być faktycznie stosowane; zauważa, że konkretne sytuacje traktowano inaczej bez wyraźnego

Środa, 15 lutego 2017 r.

uzasadnienia; przypomina Komisji, że sprawozdanie oceniające ciągłą potrzebę zapobiegawczego dokapitalizowania oraz warunkowość przypisaną do takich środków miało zostać przedstawione do 31 grudnia 2015 r.; wzywa Komisję do jak najszybszego przedłożenia takiego sprawozdania;

39. zachęca Komisję, aby w świetle doświadczeń oraz w ramach przeglądu rozporządzenia (UE) nr 806/2014 oceniła, czy Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) oraz krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dysponują dostatecznymi uprawnieniami do wczesnej interwencji i wystarczającymi instrumentami do podejmowania wczesnej interwencji, aby zapobiec destrukcyjnemu odpływowi kapitału banków i utracie zdolności do pokrycia strat w czasie kryzysu;

40. podkreśla znaczenie doprecyzowania aspektów praktycznych mających bezpośredni wpływ na restrukturyzację i uporządkowaną likwidację, takich jak wykorzystanie usługodawców świadczących usługi o krytycznym znaczeniu, na przykład w przypadku outsourcingu obsługi informatycznej;

41. odnotowuje propozycje Komisji dotyczące wprowadzenia do filaru 1 minimalnej całkowitej zdolności do pokrycia strat (TLAC) dla banków globalnych o znaczeniu systemowym, zgodnie ze standardami międzynarodowymi; zwraca uwagę na różnice między TLAC a minimalnym wymogiem funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych (MREL); podkreśla jednak, że oba standardy mają ten sam cel: upewnienie się, czy banki mają dostateczny kapitał regulacyjny i pasywa na pokrycie strat, aby umorzenie lub konwersja długu mogła być skutecznym instrumentem w razie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, niepowodującym destabilizacji finansowej ani niewymagającym zaangażowania środków publicznych, co pozwoli uniknąć socjalizacji ryzyka prywatnego; uważa w związku z tym, że ich połączenie może doprowadzić do powstania kompleksowego podejścia do pokrywania strat, opartego na minimalnym standardzie w postaci TLAC w formie przetransponowanej w obecnym wniosku Komisji, pod warunkiem osiągnięcia porozumienia przez współprawodawców; podkreśla, że trzeba zwrócić należytą uwagę na utrzymanie dwóch kryteriów: wielkości oraz aktywów ważonych ryzykiem, i zwraca uwagę na wzajemnie powiązanie między leżącymi u podstaw standardu TLAC kryteriami dotyczącymi aktywów ważonych ryzykiem a trwającymi pracami w UE oraz w ramach Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego w odniesieniu do modeli wewnętrznych oraz ukończenia ram pakietu Bazylea III; podkreśla, że w trakcie kalibracji lub stopniowego wprowadzania nowych wymogów MREL należy odpowiednio zwrócić uwagę na utworzenie rynku dla zobowiązań kwalifikowalnych MREL; podkreśla znaczenie utrzymania swobody uznania organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przy ustalaniu MREL oraz znaczenie dopilnowania, by banki posiadały wystarczający wolumen długów podporządkowanych i długów możliwych do umorzenia lub konwersji; podkreśla, że aby zapobiec błędnej interpretacji minimalnych wymogów MREL przez inwestorów, informacje o rynku należy ujawniać w odpowiedni sposób;

42. zwraca uwagę, że należy wyjaśnić w prawodawstwie hierarchię między kapitałem podstawowym Tier 1 a buforami kapitałowymi w kontekście minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych; podkreśla potrzebę przyjęcia prawodawstwa w celu doprecyzowania zakresu obowiązków i uprawnień organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz właściwych organów w zakresie podejmowania środków wczesnej interwencji w razie naruszenia minimalnych wymogów funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych; zwraca uwagę na propozycję Komisji dotyczącą wprowadzenia wytycznych w zakresie MREL; przypomina, że kalibracja MREL musi być we wszystkich przypadkach ściśle powiązana ze strategią restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danego banku i przez nią uzasadniona;

43. zwraca uwagę, że należy wyjaśnić w prawodawstwie, iż kapitał podstawowy Tier 1 w kontekście minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych jest ponad buforami kapitałowymi, aby zapobiec podwójnemu liczeniu kapitału;

44. uważa, że należy zharmonizować między państwami członkowskimi hierarchię roszczeń w przypadku niewypłacalności banków, aby wdrożenie dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków było bardziej spójne i skuteczne, a także aby zagwarantować pewność inwestorom transgranicznym; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji, aby bardziej zharmonizować tę hierarchię roszczeń; zauważa, że zasadnicze znaczenie będzie miała też większa harmonizacja zwykłych zasad postępowania w przypadku stwierdzenia niewypłacalności i ich hierarchii, tak w przypadku banków – aby uniknąć rozbieżności z systemem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, jak i w przypadku przedsiębiorstw – aby dodać jasności i dać pewność inwestorom transgranicznym oraz wnieść wkład w rozwiązanie problemu kredytów zagrożonych; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że dyrektywa w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków wniosła ważną zmianę do hierarchii w obszarze niewypłacalności, nadając priorytetowe znaczenie depozytom ubezpieczonym, tak aby miały one pierwszeństwo względem wszystkich instrumentów kapitałowych, przed zdolnością do pokrycia strat, innymi długami uprzywilejowanymi i depozytami nieubezpieczonymi; wzywa SRB do przedstawienia wyników oceny możliwości przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków globalnych o znaczeniu systemowym i innych banków, w tym środków proponowanych w celu pokonania przeszkód w uporządkowanej restrukturyzacji i likwidacji;

Środa, 15 lutego 2017 r.

45. odnotowuje, że istnieje szereg dostępnych prawnych sposobów zapewnienia podporządkowania długu, który można uwzględnić w kontekście całkowitej zdolności do pokrycia strat; zwraca uwagę, że Rada Stabilności Finansowej nie preferuje żadnego z nich; jest zdania, że przyjęte podejście powinno przede wszystkim zapewniać równowagę między elastycznością, skutecznością, pewnością prawa i zdolnością rynku do absorpcji nowej kategorii długu;

46. wzywa do przemyślenia możliwych negatywnych skutków dla gospodarki realnej wywołanych przez zmiany zasad bazylejskich, wprowadzenia minimalnego wymogu funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, wprowadzenia całkowitej zdolności do pokrycia strat oraz MSSF 9; apeluje o rozwiązanie, które złagodzi skutki;

47. przypomina, że nowo wprowadzony system restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spowodował zwiększenie poziomu ryzyka niektórych instrumentów oferowanych inwestorom, zwłaszcza inwestorom detalicznym, w porównaniu do poprzedniego systemu; przypomina ponadto, że instrumenty nadające się do umorzenia lub konwersji należy sprzedawać w pierwszej kolejności wyłącznie odpowiednim inwestorom, którzy mogą pokryć potencjalne straty bez zagrożenia dla stabilności ich sytuacji finansowej; dlatego wzywa Komisję, aby wsparła wdrożenie odnośnego istniejącego prawodawstwa, a europejskie organy nadzoru wzywa do tego, aby znacząco przyczyniły się do wykrywania nadużyć przy sprzedaży;

48. ostrzega, że zawarty w dyrektywie w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków wymóg umownego uznania uprawnień w zakresie umorzenia lub konwersji długu w odniesieniu do zobowiązań, do których zastosowanie mają przepisy spoza UE, jest trudny do wdrożenia; uważa, że jest to kwestia wymagająca pilnego rozwiązania; zwraca uwagę na prawo właściwych organów do rezygnacji z tego wymogu, wprowadzone proponowanymi zmianami dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków; uważa, że takie podejście umożliwia elastyczność i indywidualną ocenę poszczególnych zobowiązań; wzywa Komisję i organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do zadbania o to, by warunki przyznawania zwolnień oraz decyzje w sprawie zwolnień nie zagrażały możliwości restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków;

49. zwraca uwagę, że aby zapewnić sprawne zarządzanie kryzysowe, niezbędna jest szybka i skuteczna wymiana informacji między organami nadzoru a organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; z zadowoleniem przyjmuje konkluzję protokołu ustaleń między EBC a SRM dotyczącą współpracy i wymiany informacji; wzywa EBC do określenia w protokole ustaleń procedur komunikacji wspólnych zespołów nadzorczych i wewnętrznych zespołów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; zaleca, aby uczestnictwo EBC jako stałego obserwatora w sesjach plenarnych i wykonawczych SRB stało się w pełni wzajemne za sprawą umożliwienia przedstawicielowi SRB udziału w Radzie ds. Nadzoru EBC również w charakterze stałego obserwatora;

50. zwraca uwagę na podwójną rolę członków SRB, którzy są jednocześnie członkami organu wykonawczego pełniącymi funkcję decyzyjną oraz menedżerami wyższego szczebla odpowiadającymi przed przewodniczącym, i uważa, że przed upływem obecnego mandatu należy przeprowadzić ocenę takiej struktury;

51. przypomina, że treść umowy międzyrządowej w sprawie jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma zostać ostatecznie włączona do ram prawnych Unii; wzywa Komisję do rozważenia sposobów przeprowadzenia takiej inkorporacji; podkreśla, że włączenie paktu fiskalnego do prawa UE, które nastąpi niebawem, może stanowić pozytywny wzór;

52. apeluje, aby wkłady ex-ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obliczano w sposób maksymalnie przejrzysty, podejmując przy tym wysiłki na rzecz harmonizacji informacji na temat wyników obliczeń i poprawy znajomości metody obliczania; wzywa Komisję Europejską do przeprowadzenia z największą starannością przeglądu obliczania składek na jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z motywem 27 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63, a w szczególności do zbadania adekwatności czynnika ryzyka w celu zagwarantowania odpowiedniego uwzględnienia profilu ryzyka mniej złożonych instytucji;

53. przyjmuje do wiadomości oświadczenie ministrów finansów z dnia 8 grudnia 2015 r. w sprawie systemu umów o finansowaniu pomostowym dla jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; w tej sprawie odnotowuje, że 15 spośród 19 państw należących do strefy euro podpisało już zharmonizowaną umowę pożyczki z jednolitym funduszem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; przypomina, że te indywidualne linie kredytowe będą dostępne wyłącznie w ostateczności; uważa jednak, że rozwiązanie to nie wystarczy, aby wyjść z błędnego koła powiązań między bankami a państwami oraz położyć kres ratowaniu banków z pieniędzy podatników; apeluje do Rady i Komisji o dokonanie szybkich postępów w pracach nad wspólnym mechanizmem ochronnym dla jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, za którego finansowanie powinien odpowiadać sektor bankowy i który powinien być neutralny pod względem budżetowym w średnim okresie, jak uzgodniono w porozumieniu w sprawie jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i potwierdzono na posiedzeniu Rady Europejskiej w czerwcu 2016 r.;

Środa, 15 lutego 2017 r.

Gwarantowanie depozytów

54. ponawia swój apel o stworzenie trzeciego filara, dopełniającego unię bankową; przypomina, że ochrona depozytów jest przedmiotem zainteresowania wszystkich obywateli UE; przypomina, że obecnie debatuje nad wnioskiem w sprawie europejskiego systemu gwarantowania depozytów na szczeblu komisji;

55. podkreśla, że wprowadzenie europejskiego systemu gwarantowania depozytów oraz dyskusje na temat tego projektu nie powinny prowadzić do osłabienia działań na rzecz lepszego wdrożenia dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów; z zadowoleniem przyjmuje ostateczne działania EUNB wspierające konwergencję w tym obszarze; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wszystkie państwa członkowskie przetransponowały dyrektywę w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków; przypomina wszystkim państwom członkowskim o obowiązku stosowania i prawidłowego wdrożenia dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków oraz dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów;

56. przypomina, że rolą Komisji jest zagwarantowanie równych warunków działania w całej UE i że powinna ona unikać wszelkiej fragmentacji na rynku wewnętrznym;

o

o o

57. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, EBC, Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, parlamentom narodowym oraz właściwym organom określonym w art. 4 ust. 1 pkt 40 rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
